

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 12 maja 2011 r.(*)

Akt dotyczący warunków przystąpienia do Unii Europejskiej – Artykuł 58 – Dyrektywa 2002/21/WE – Wytyczne Komisji – Brak publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku państwa członkowskiego – Możliwość powołania się

W sprawie C-410/09

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) postanowieniem z dnia 28 października 2009 r., które wpłynęło do Trybunału tego samego dnia, w postępowaniu:

Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

przeciwko

Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej,

przy udziale:

Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: J.N. Cunha Rodrigues, prezes izby, A. Arabadjiev, A. Rosas, A. Ó Caoimh i P. Lindh (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 listopada 2010 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Polskiej Telefonii Cyfrowej sp. z o.o. przez M. Korcza oraz S. Dudzika, radców prawnych,
- w imieniu Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej przez M. Kołtońskiego oraz D. Pawłowską, radców prawnych,
- w imieniu rządu polskiego przez M. Szpunara, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Irlandii przez D. O’Hagana, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Brauna oraz K. Mojzesowicz, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy interpretacji art. 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej „aktem przystąpienia z 2003 r.”).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Polską Telefonią Cyfrową sp. z o.o. (zwaną dalej „PTC”) a Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) w przedmiocie określonych obowiązków regulacyjnych nałożonych przez niego na ową spółkę.

Ramy prawne

Akt przystąpienia z 2003 r.

3 Zgodnie z art. 2 aktu przystąpienia z 2003 r.:

„Od dnia przystąpienia nowe państwa członkowskie są związane postanowieniami traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot i Europejski Bank Centralny przed dniem przystąpienia; postanowienia te są stosowane w nowych państwach członkowskich zgodnie z warunkami określonymi w tych traktatach i w niniejszym akcie”.

4 Artykuł 58 aktu przystąpienia z 2003 r. stanowi:

„Teksty aktów instytucji oraz Europejskiego Banku Centralnego przyjętych przed przystąpieniem i sporządzone przez Radę, Komisję lub Europejski Bank Centralny w językach: czeskim, estońskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, polskim, słowackim, słoweńskim i węgierskim są od dnia przystąpienia tekstami autentycznymi na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w obecnych jedenastu językach. Zostaną one opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, jeśli teksty w obecnych językach były w ten sposób opublikowane”.

Rozporządzenie nr 1

5 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17 s. 385), zmienionego aktem przystąpienia z 2003 r., językami urzędowymi Unii są:

„angielski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, niderlandzki, polski, portugalski, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski, włoski”.

6 Artykuł 4 tego rozporządzenia stanowi:

„Rozporządzenia i inne dokumenty o zasięgu ogólnym sporządza się w dwudziestu językach urzędowych”.

7 Artykuł 5 rzeczonego rozporządzenia stanowi:

„*Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* publikuje się w dwudziestu językach urzędowych”.

8 Zgodnie z art. 8 wskazanego rozporządzenia:

„Jeśli w państwie członkowskim funkcjonuje kilka języków urzędowych, stosowanie języka, na wniosek państwa zainteresowanego, zostaje określone zgodnie z ogólnymi zasadami wynikającymi z ustawodawstwa tego państwa”.

Dyrektywa 2002/21/WE

9 Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz.U. L 108, s. 33) ma następujące brzmienie:

„Niniejsza dyrektywa ustanawia zharmonizowane ramy prawne dla świadczenia usług łączności elektronicznej, sieci łączności elektronicznej, urządzeń towarzyszących i usług. Określa zadania krajowych organów regulacyjnych oraz procedury zmierzające do zapewnienia zharmonizowanego stosowania uregulowań prawnych w obrębie [Unii]”.

10 Artykuł 15 ust. 1–3 dyrektywy 2002/21, dotyczący procedury definiowania rynku, stanowi, co następuje:

„1. Po przeprowadzeniu publicznej konsultacji oraz konsultacji z krajowymi organami regulacyjnymi, Komisja przyjmie zalecenie dotyczące odnośnego rynku i odnośnych produktów i usług (zwane dalej »zaleceniem«). Zalecenie będzie określało, zgodnie z postanowieniami załącznika I, takie rynki produktów i usług sektora łączności elektronicznej, których cechy mogą usprawiedliwiać nałożenie wymogów prawnych określonych w dyrektywach szczegółowych, bez wpływu na rynki, które mogą być zdefiniowane w

szczególnych przypadkach na mocy przepisów prawa konkurencji. Komisja zdefiniuje rynki zgodnie z przepisami prawa konkurencji.

Komisja regularnie dokonywać będzie przeglądu zalecenia.

2. Komisja opublikuje, najpóźniej w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, wytyczne dotyczące analizy rynku i oceny znacznej pozycji rynkowej (zwane dalej »wytycznymi«), które winny być zgodne z przepisami prawa konkurencji.

3. Mając przede wszystkim na uwadze treść wytycznych oraz zalecenia, krajowe organy regulacyjne definiują odnośne rynki stosownie do okoliczności występujących w danym państwie, a w szczególności odnośne rynki geograficzne w obrębie danego terytorium, zgodnie z przepisami prawa konkurencji. Krajowe organy regulacyjne będą postępować zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 6 oraz 7, zanim zdefiniują rynki różne od tych, które zostały zdefiniowane w zaleceniu”.

11 Artykuł 16 ust. 1–5 dyrektywy 2002/21, zatytułowany „Procedura analizy rynku”, stanowi, co następuje:

„1. Możliwie niezwłocznie po uchwaleniu zalecenia lub jego zmian, krajowe organy regulacyjne przeprowadzą analizę odnośnych rynków, mając przede wszystkim na uwadze treść wytycznych. Państwa członkowskie zapewnią, by taka analiza została przeprowadzona w miarę potrzeb we współpracy z krajowymi organami odpowiedzialnymi za ochronę konkurencji.

2. Jeżeli na mocy postanowień art. 16, 17, 18 lub 19 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej) albo art. 7 lub 8 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie), krajowy organ regulacyjny zobowiązany jest podjąć decyzję w sprawie nałożenia, utrzymania, zmiany lub cofnięcia wymogów w odniesieniu do przedsiębiorstw, winien on na podstawie analizy rynku, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stwierdzić, czy na danym odnośnym rynku występuje efektywna konkurencja.

3. Jeżeli krajowy organ regulacyjny ustali, że na danym rynku występuje efektywna konkurencja, nie będzie nakładać ani utrzymywać żadnych specyficznych wymogów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. W przypadku, gdy dla danego specyficznego sektora istnieją już wymogi prawne, organ regulacyjny uchyli wymogi nałożone na przedsiębiorstwa na tym odnośnym rynku. Osobom, których uchylenie takich wymogów będzie dotyczyło, zostanie przyznane prawo złożenia wypowiedzenia w odpowiednim terminie.

4. Jeżeli krajowy organ regulacyjny ustali, że na danym odnośnym rynku nie występuje efektywna konkurencja, wskaże on przedsiębiorstwa posiadające znaczną pozycję na tym rynku, zgodnie z art. 14. Krajowy organ regulacyjny nałoży na takie przedsiębiorstwa stosowne specyficzne wymogi, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, albo utrzyma w mocy lub zmieni dotychczas obowiązujące wymogi.

5. W przypadku rynków ponadpaństwowych wskazanych w decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 4, właściwe krajowe organy regulacyjne wspólnie przeprowadzą analizę rynku, mając przede wszystkim na uwadze treść wytycznych, a następnie, działając wspólnie, podejmą decyzję w przedmiocie nałożenia, utrzymania, zmiany lub cofnięcia wymogów regulacyjnych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu”.

12 Na podstawie art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/21 Komisja przyjęła wytyczne dotyczące analizy rynku i oceny znacznej pozycji rynkowej w zastosowaniu wspólnotowych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. C 165, s. 6, zwane dalej „wytycznymi z 2002 r.”).

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

13 PTC jest jednym z głównych operatorów telekomunikacyjnych w Polsce.

14 Decyzją z dnia 17 lipca 2006 r. Prezes UKE ustalił, że PTC zajmuje znaczącą pozycję na rynku świadczenia usług zakańczania połączeń głosowych, i nałożył na to przedsiębiorstwo pewne obowiązki regulacyjne.

15 Złożone przez PTC odwołanie od wskazanej decyzji Prezesa UKE zostało oddalone przez sąd pierwszej instancji i sąd odwoławczy. W skardze kasacyjnej wniesionej do sądu odsyłającego PTC podnosi, że nie można powołać się wobec niej na wytyczne z 2002 r., na podstawie których wydana została omawiana decyzja, ponieważ wytyczne te nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku polskim.

16 Sąd Najwyższy ma wątpliwości co do skutków owego braku publikacji.

17 Sąd Najwyższy przypomniał, że Trybunał orzekł, iż art. 58 aktu przystąpienia sprzeciwia się temu, aby obowiązki zawarte w przepisach wspólnotowych, które nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku nowego państwa

członkowskiego, mimo że język ten jest językiem urzędowym Unii Europejskiej, mogły zostać nałożone na jednostki w tym państwie, nawet jeśli miały one możliwość zapoznania się z tymi uregulowaniami przy użyciu innych środków (wyroki: z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-161/06 Skoma-Lux, Zb.Orz. s. I-10841, pkt 57–59; z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-560/07 Balbiino, Zb.Orz. s. I-4447, pkt 30).

18 Z uwagi na wskazane orzecznictwo sąd krajowy dochodzi do wniosku, że polscy przedsiębiorcy telekomunikacyjni znajdują się w gorszej sytuacji niż przedsiębiorcy mający siedzibę w innych państwach członkowskich, którzy mogą zapoznać się z omawianymi wytycznymi w obowiązujących w tychże państwach językach urzędowych.

19 Sąd krajowy ma wątpliwość, czy zwrot „obowiązki zawarte w przepisach wspólnotowych” użyty w pkt 51 ww. wyroku w sprawie Skoma-Lux obejmuje wyłącznie rozporządzenia i decyzje, które ze swej istoty nakładają obowiązki na jednostki, czy też rozciąga się on także na inne akty instytucji Unii, które wpływają na prawa lub obowiązki jednostek normowane przez przepisy prawa krajowego transponujące dyrektywy wspólnotowe. Sąd krajowy wskazał w tym względzie, że wydaje się, iż w wyroku z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie C-345/06 Heinrich, Zb.Orz. s. I-1659, Trybunał dokonał rozszerzającej wykładni zwrotu „przepisów wspólnotowych”, obejmując nim wszelkie akty instytucji Unii. Sąd krajowy podkreślił również, że z wyroku Trybunału z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie C-158/06 ROM-projecten, Zb.Orz. s. I-5103 zdaje się wynikać, że obowiązkiem publikacji objęte są nie tylko akty prawa Unii nakładające obowiązki na jednostkę, lecz aby publikacja ta była wymagana, wystarczające jest, by dany akt nakładał na organy państwa członkowskiego obowiązek określonego działania względem jednostek.

20 Sąd krajowy wskazuje, że wytyczne z 2002 r. kreuja uzasadnione oczekiwania prawne po stronie podmiotów, które znajdują się w sytuacjach objętych zakresem ich zastosowania. Ponadto wydanie omawianych wytycznych przez Komisję wynika bezpośrednio z obowiązku przewidzianego w art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/21. Artykuł 15 ust. 3 i art. 16 ust. 1 owej dyrektywy przewidują, że krajowe organy regulacyjne powinny mieć „przede wszystkim na uwadze” wytyczne, zarówno dla celów definiowania rynków właściwych, jak i dla celów ich analizy.

21 W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 58 [aktu przystąpienia z 2003 r.] umożliwia powoływanie się wobec jednostek w państwie członkowskim na postanowienia [wytycznych z 2002 r.], które to wytyczne, zgodnie z art. 16 ust. 1 [dyrektywy 2002/21], krajowy organ regulacyjny powinien mieć przede wszystkim na uwadze, przeprowadzając analizę odnośnych rynków, w przypadku gdy

wytyczne te nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku tego państwa, w sytuacji, gdy język ten jest językiem urzędowym Unii Europejskiej?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

22 Poprzez pytanie prejudycjalne sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że ów przepis sprzeciwia się temu, aby krajowy organ regulacyjny mógł powoływać się na wytyczne z 2002 r. w decyzji, na mocy której organ ten nakłada na operatora usług łączności elektronicznej określone obowiązki regulacyjne, w przypadku gdy wytyczne te nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku państwa, którego dotyczy sprawa, gdy język ten jest językiem urzędowym Unii.

23 Celem udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie należy przypomnieć, że zgodnie z podstawową zasadą porządku prawnego Unii akt pochodzący od władz publicznych nie może wywoływać skutków wobec jednostek, dopóki nie uzyskają one możliwości zapoznania się z nim (wyrok z dnia 25 stycznia 1979 r. w sprawie 98/78 Racke, Rec. s. 69, pkt 15).

24 Ponadto, z art. 2 aktu przystąpienia z 2003 r. wynika, że nowe państwa członkowskie są związane aktami przyjętymi przez instytucje przed dniem przystąpienia i że akty te są stosowane w państwach członkowskich od dnia przystąpienia. Jednakże możliwość powołania się na nie wobec osób fizycznych i prawnych w tych państwach jest podporządkowana ogólnym warunkom wykonania prawa Unii w państwach członkowskich, ustanowionych w pierwotnych traktatach, a w odniesieniu do nowych państw członkowskich – w samym akcie przystąpienia z 2003 r. (ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 32).

25 W zakresie dotyczącym rozporządzeń Rady i Komisji oraz dyrektyw tych instytucji, które są skierowane do wszystkich państw członkowskich, z przepisu art. 254 ust. 2 WE wynika, że akty te mogą wywoływać skutki prawne wyłącznie, jeśli zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 33).

26 Ponadto, nie można powołać się wobec osób fizycznych i prawnych w państwie członkowskim na wskazane akty, dopóki osoby te nie będą mogły zapoznać się z nimi poprzez prawidłową publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (ww. wyroki: w sprawie Racke, pkt 15; w sprawie Skoma-Lux, pkt 37).

27 Zasady te muszą być szanowane z tymi samymi konsekwencjami wówczas, gdy uregulowanie Unii – w celu jego wykonania – zobowiązuje państwa członkowskie do

podjęcia środków nakładających obowiązki na jednostki. W związku z tym środki krajowe, które w wykonaniu uregulowania Unii nakładają obowiązki na jednostki, powinny zostać opublikowane, aby jednostki te mogły się z nimi zapoznać (zob. podobnie wyrok z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie C-313/99 Mulligan i in., Rec. s. I-5719, pkt 51, 52). W tego rodzaju sytuacji zainteresowani również powinni mieć możliwość pozyskania informacji co do źródła środków krajowych nakładających na nich obowiązki. Obowiązkiem publikacji jest objęte nie tylko dane uregulowanie krajowe, lecz również akt prawa Unii, który w danym wypadku zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia środków nakładających obowiązki na jednostki (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Heinrich, pkt 45–47).

28 Ponadto z art. 58 aktu dotyczącego przystąpienia z 2003 r. w związku z art. 4, 5 i 8 rozporządzenia nr 1 wynika, że w stosunku do państwa członkowskiego, którego język jest językiem urzędowym Unii, prawidłowa publikacja rozporządzenia Unii oznacza publikację tego aktu w tym języku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 34).

29 Trybunał orzekł również, że art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. sprzeciwia się temu, aby obowiązki zawarte w przepisach Unii, które nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku nowego państwa członkowskiego, mimo że język ten jest językiem urzędowym Unii, mogły zostać nałożone na jednostki w tym państwie, nawet jeśli miały one możliwość zapoznania się z tymi uregulowaniami przy użyciu innych środków (ww. wyroki: w sprawie Skoma-Lux, pkt 51; w sprawie Balbiino, pkt 30).

30 W świetle orzecznictwa wskazanego w pkt 23–29 niniejszego wyroku, opartego o zasady pewności prawa i niedyskryminacji, należy zbadać, czy wytyczne z 2002 r., rozpatrywane pod kątem ich treści, nakładają obowiązki na jednostki. Gdyby sytuacja ta miała miejsce, wówczas wobec braku publikacji wskazanych wytycznych w języku polskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie można by się na nie powołać wobec jednostek w Polsce.

31 Artykuły 15 i 16 dyrektywy 2002/21, wyraźnie skierowane do krajowych organów regulacyjnych, stanowią podstawę prawną wytycznych z 2002 r. Wytyczne te zawierają wskazania dla krajowych organów regulacyjnych dotyczące definiowania i analizy rynków właściwych w celu określenia, czy powinny one być poddane regulacji *ex ante*. Zgodnie bowiem z pkt 1 wytycznych, ustanawiają one zasady do stosowania przez krajowe organy regulacyjne w analizach rynków i skutecznej konkurencji na mocy wspólnotowych ram regulacyjnych dla łączności elektronicznej. Punkt 6 owych wytycznych również wskazuje, że ich celem jest udzielenie krajowym organom regulacyjnym wskazówek co do wykonywania przez nie nowych obowiązków w zakresie definiowania rynków i oceny pozycji na tych rynkach (wyrok z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawie C-424/07 Komisja przeciwko Niemcom, Zb.Orz. s. I-11431, pkt 75, 76).

32 Wytyczne z 2002 r. zawierają w trzech pierwszych sekcjach zbiorczy opis metod i kryteriów użytecznych dla definiowania rynku, oceny pozycji rynkowej i wskazywania przedsiębiorstw o znaczącej pozycji rynkowej. Zasadniczo chodzi o streszczenie orzecznictwa w tej dziedzinie uzupełnionego przeglądem trzech obwieszczeń Komisji opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku polskim, a mianowicie – odpowiednio – obwieszczenia Komisji w sprawie definicji rynku właściwego do celów wspólnotowego prawa konkurencji (Dz.U. 1997, C 372, s. 5 oraz wyd. spec. w języku polskim, rozdz. 8, t. 1, s. 155), wytycznych w sprawie stosowania zasad konkurencji EWG w sektorze telekomunikacyjnym (Dz.U. 1991, C 233, s. 2 oraz wyd. spec. w języku polskim, rozdz. 8, t. 1, s. 43) oraz obwieszczenia o stosowaniu zasad konkurencji w porozumieniach o dostępie w sektorze telekomunikacyjnym (Dz.U. 1998, C 265, s. 2 oraz wyd. spec. w języku polskim, rozdz. 8, t. 1, s. 255).

33 Trzy ostatnie sekcje dotyczą w sposób bardziej bezpośredni wdrożenia dyrektywy 2002/21. Celem czwartej sekcji, zatytułowanej „Nałożenie, utrzymanie, zmiana lub cofnięcie obowiązków na podstawie ram regulacyjnych”, jest udzielenie krajowym organom regulacyjnym wskazówek co do środków, które należy podjąć po przeprowadzeniu analizy konkurencyjnego charakteru rynku. Sekcje piąta i szósta dotyczą, po pierwsze, uprawnień w dochodzeniu i procedur współpracy dla celów analizy rynku oraz, po drugie, procedur konsultacji i publikacji w zakresie projektów decyzji krajowych organów regulacyjnych. Poza przypomnieniem właściwych przepisów mających zastosowanie ram regulacyjnych celem wskazanych trzech sekcji jest sprecyzowanie funkcjonowania mechanizmów współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi, krajowymi organami ds. konkurencji i Komisją.

34 Z powyższego wynika, że wytyczne z 2002 r. nie przewidują żadnych obowiązków, które mogłyby zostać nałożone bezpośrednio lub pośrednio na jednostki. W związku z tym, brak publikacji owych wytycznych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku polskim nie stoi na przeszkodzie temu, by krajowy organ regulacyjny Rzeczypospolitej Polskiej mógł się na nie powoływać w decyzji skierowanej do jednostek.

35 Ponadto, należy wskazać, że omawiane wytyczne zostały opublikowane w 2002 r. w serii „C” *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*. Tymczasem, w przeciwieństwie do serii „L” tego dziennika, w ramach serii „C” nie są publikowane akty prawnie wiążące, lecz jedynie informacje, zalecenia i opinie dotyczące Unii.

36 PTC jest jednak zdania, że ponieważ wskazane wytyczne zostały opublikowane w 2002 r. w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, powinny one zgodnie z art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. zostać również opublikowane w językach urzędowych nowych państw członkowskich, w szczególności w języku polskim.

37 Należy jednak wskazać, że art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. nie nakłada na Radę, Komisję i Europejski Bank Centralny obowiązku tłumaczenia na dziewięć nowych języków wskazanych w tym artykule wszystkich aktów instytucji i Europejskiego Banku Centralnego przyjętych przed przystąpieniem nowych państw członkowskich. Artykuł ten, regulujący system językowy i warunki publikacji aktów przyjętych przed przystąpieniem przez instytucje i Europejski Bank Centralny, ogranicza się bowiem do ustalenia, że jedynie te spośród tych aktów, których teksty zostały sporządzone w językach nowych państw członkowskich stanowiących języki urzędowe Unii, są od dnia przystąpienia tekstami autentycznymi na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w pozostałych językach urzędowych i są one publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, jeśli teksty w owych pozostałych językach były w ten sposób opublikowane. A zatem ze wskazanego artykułu wynika, że państwa członkowskie i instytucje dokonują selekcji aktów, które powinny być opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Artykuł ów nie wyklucza możliwości, iż niektóre akty mogą nie zostać opublikowane. W konsekwencji, art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. nie wymagał publikacji wytycznych z 2002 r. w Dzienniku Urzędowym w polskiej wersji językowej.

38 Ponadto, należy podkreślić, że Trybunał wykluczył już istnienie ogólnej zasady prawa Unii, wedle której wszystko, co może mieć wpływ na interes obywatela Unii, powinno być redagowane we wszelkich okolicznościach w jego języku (zob. podobnie wyrok z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-361/01 P Kik przeciwko OHMI, Rec. s. I-8283, pkt 82, 83).

39 Mając na uwadze powyższe, na pytanie prejudycjalne należy udzielić odpowiedzi, że art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. powinien być interpretowany w ten sposób, że ów przepis nie sprzeciwia się temu, aby krajowy organ regulacyjny mógł powoływać się na wytyczne z 2002 r. w decyzji, na mocy której organ ten nakłada na operatora usług łączności elektronicznej określone obowiązki regulacyjne, pomimo tego, że wytyczne te nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku państwa członkowskiego, którego dotyczy sprawa, nawet gdy język ten jest językiem urzędowym Unii.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej powinien być interpretowany w ten sposób, że ów przepis nie sprzeciwia się temu, aby krajowy organ regulacyjny mógł powoływać się na wytyczne Komisji dotyczące analizy rynku i oceny znacznej pozycji rynkowej w zastosowaniu wspólnotowych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej w decyzji, na mocy której organ ten nakłada na operatora usług łączności elektronicznej określone obowiązki regulacyjne, pomimo tego, że wytyczne te nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku państwa członkowskiego, którego dotyczy sprawa, nawet gdy język ten jest językiem urzędowym Unii.

Podpisy

* Język postępowania: polski.